

Arrest

nr. 287 576 van 14 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Square Eugène Plasky 92-94/2/2
1030 BRUXELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun van origine te zijn. Toen u zeven jaar oud was verhuisde uw familie van Paktia naar het dorp Qala-i-Ghafar in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. In Qala-i-Ghafar stond de taliban niet toe dat u en andere kinderen school liepen en moesten jullie verplicht les volgen aan de madrassa.

Op een dag in de zomer riepen de taliban in de moskee uw naam en de naam van nog drie of vier andere jongens af. Jullie dienden de taliban te vervoegen. Waar de andere jongens vrijwillig toetraden tot de taliban weigerde u. De talibs namen uw weigering niet lichtzinnig op en sloegen u tot u het bewustzijn verloor. Na te zijn verzorgd in het ziekenhuis keerde u terug naar huis.

De volgende dag kwamen de taliban bij u thuis langs op zoek naar u. Uw vader verborg u in de stal en toen de talibs u niet konden vinden namen ze uw vader mee. Gedurende twee of drie dagen werd uw vader door de taliban gemarteld tot de dorpsouderen hem vrij kregen. Uw vader was er echter zo erg aan toe dat hij diezelfde avond aan zijn verwondingen overleed. Zijn begrafenis de volgende dag kon u niet bijwonen omdat talibs op de plechtigheid naar u zochten. Die avond ontvluchtte u met behulp van uw oom Afghanistan. Na een reis van tien tot twaalf maanden zette u op 9 december 2020 voet op Belgisch grondgebied om op 10 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u hun vraag om deel te nemen aan hun jihad weigerde.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie van uw taskara, een foto van u en een medisch attest in verband met uw kaak neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u weigerde door hen ingelijfd te worden (CGVS, p.7, p.13).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS geen correct beeld ophangt van uw leeftijd en de eraan verbonden levensomstandigheden voor uw komst naar België. Zo verklaarde u zich bij aankomst in België op 9 december 2020 16 jaar oud. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 12 januari 2021 ouder was dan 18 jaar waarbij 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar een goede schatting is. Uw geboortedatum werd bijgevolg van 30 november 2004 naar 1 januari 2000 bijgesteld. Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat de rechten van het kind niet op uw van toepassing zijn, ook geeft u door u valselijk als een minderjarige voor te doen geen zicht op uw werkelijke identiteit en uw leven voor uw komst naar België. Tijdens uw gehoor op het CGVS houdt u bovendien vast aan uw verklaarde minderjarigheid. U blijft beweren dat u 16 jaar oud was bij aankomst in België (CGVS p.2). Dat u hardnekkig vasthoudt aan uw minderjarigheid doet besluiten dat u doelbewust een aanzienlijk lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties in hun beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden. Uw leeftijd bepaalt immers in grote mate uw identiteit en levensomstandigheden in uw land van herkomst en vormt het kader van het aangehaalde asielrelaas. Dat u in werkelijkheid meerderjarig en zelfs zo'n vier jaar ouder bent verandert niet alleen de positie die u in uw vluchtverhaal inneemt, de hele voorstelling dat de taliban u voor uw vertrek als circa veertien of vijftienjarige geschikt achtten om aan de jihad deel te nemen komt volledig op de helling te staan (CGVS p.1,7,9).

Aansluitend bij deze vaststellingen over uw leeftijd maakt u evenmin aannemelijk dat uw dagelijkse bezigheden in Logar uitsluitend bestonden uit het volgen van les aan de madrassa, waar u met de rekruteringspogingen van de taliban in aanraking kwam (CGVS, p.3,4,8). Nochtans gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u in Afghanistan de zesde graad afwerkte en vertelt u dat u zeven jaar oud was toen u van Paktia naar Logar verhuisde (CGVS, p.2; Verklaring DVZ, vraag 11). Ter verklaring werpt u op dat u als vijf- of zesjarige ingeschreven werd in de vierde graad (CGVS p.4). Ze kijken naar je leeftijd waardoor iedereen die vijf en zes jaar oud was de eerste drie klassen oversloeg en direct in de vierde graad mocht starten, zo gaat u verder (CGVS, p.4).

Gevraagd waarom ze een jongen van amper vijf of zes jaar oud drie klassen zouden laten overslaan verklaart u dat er zowel veel oudere als veel jongere jongens in die klas werden ingeschreven (CGVS, p.4). Hiermee schetst u niet alleen een situatie die tegenstrijdig is aan uw eerdere bewering dat ze je op basis van je leeftijd inschrijven, ook rijst de vraag hoe oud de veel jongere kinderen dan u in de vierde graad geweest kunnen zijn. Na uw verhuis naar Logar was u verplicht om aan de madrassa te studeren omdat enkel de kleine jongens school mochten lopen van de taliban terwijl de grotere jongens verplicht naar de madrassa moesten gaan (CGVS, p.4). Als u erop gewezen wordt dat u als ongeveer zevenjarige niet als "groter" beschouwd kan worden kan u geen verklaring aanhalen maar herhaalt u slechts uw eerdere uitspraken (CGVS, p.4). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt duidelijk dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke scholing en in het bijzonder op uw studies aan de madrassa. Deze vaststellingen worden nog versterkt wanneer de hierboven vermelde leeftijdsfraude in rekening wordt gebracht. Aangezien u aanzienlijk ouder bent dan u wilt laten uitschijnen kan er evenmin aanvaard worden dat u al uw tijd aan studies in de madrassa mocht besteden en geen bijdrage aan de inkomsten van de familie hoefde te leveren. Uw vader, die als landbouwer grond pachtte, liet u niet toe om op de velden te werken, zo houdt u voor. Als reden geeft u op dat u heel jong was en dat u later als landbouwer aan de slag zou gaan (CGVS, p.3,4). Nochtans kwam u na een reis van ongeveer een jaar als éérentwintigjarige in België aan waardoor u bezwaarlijk kan volhouden dat u in Afghanistan te jong was om te werken. Dat u als volwassen man en oudste zoon gezien de moeilijke situatie van uw vader als landloze landbouwer in het geheel geen werk diende te verrichten is allerm minst plausibel. Bovenstaande vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de door u geschetste context waartegen uw asielrelaas zich afspeelt.

Voorts kan u geen plausibel beeld schetsten van de rekruteringsmethoden die de taliban in uw dorp aanwendden. U vertelt dat de taliban de namen van jongens in de moskee afriepen, hen vroegen te blijven en ze meenamen (CGVS, p.7). De jongens die weigerden werden met geweld door de taliban meegenomen, zo zegt u (CGVS, p.8). Uw voorstelling strookt echter niet met de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier. Daaruit blijkt dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebaseerd was op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie. Rekrutering door de taliban werd meestal op collectief niveau georganiseerd –via familie, de clan of het religieuze netwerk– en d.m.v. propaganda in madrassa's. Concreet betekent dit dat dat het meestal de stamouderen en commandanten waren die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. De concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren was uitzonderlijk. De taliban had geen gebrek aan vrijwilligers en maakten enkel gebruik van gedwongen rekrutering in uitzonderlijke gevallen. Dat u op de manier die u beschrijft door hen benaderd werd voor een gedwongen rekrutering is dan ook in het licht van deze informatie niet overtuigend. Bovenstaande informatie wordt weerspiegeld in uw eigen verklaring dat veel jongeren van uw dorp op vrijwillige basis de taliban vervoegden (CGVS, p.8,13). Op de vraag waarom de taliban ondanks de vrijwillige rekruteren toch tijd en moeite staken in het gedwongen inlijven van de paar onwillige jongens met het risico niet alleen weinig loyale strijders te vormen maar ook de lokale gemeenschap tegen zich te keren kan u slechts antwoorden dat ze dat doen (CGVS, p.13). Door dit nietszeggend antwoord kan u geenszins in concreto aannemelijk maken dat de situatie in jouw dorp afweek van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Hoewel u aangaf dat de taliban voor u andere jongens onder dwang inlijfde besprak u nooit met uw vader hoe u zou reageren indien de taliban u zouden uitkiezen om hun rangen te versterken (CGVS p.7,8,9). Ter verklaring geeft u aan dat u en uw vader nooit dachten dat de taliban u zouden kiezen omdat u een jonge jongen zonder interesse in wapens was (CGVS, p.9). Erop gewezen dat u oud genoeg was om binnen het door u geschetste rekruteringsbeleid van de taliban te vallen geeft u opeens een andere verklaring. Nu is het niet meer uw jonge leeftijd of uw gebrek aan voorliefde voor wapens maar het gegeven dat u de Koran nog niet van buiten kende die u en uw vader deden denken dat u buiten het interesseveld van de taliban viel (CGVS, p.9). Als u erop gewezen wordt dat u al zeven jaar de Koran bestudeerde terwijl het vanbuiten leren enkele maanden tot twee à drie jaar in beslag neemt verandert u opnieuw uw verklaring en erkent u dat u de Koran wel degelijk uit het hoofd kende (CGVS, p.9). Uiteindelijk houdt u het erop dat u niet wist wat er zou gebeuren, u er niet aan dacht en focuste op de studie van de Koran (CGVS, p.9). Dit is weinig ernstig. Niet alleen verandert u voortdurend uw antwoorden in functie van de vaststellingen van het CGVS, ook kan er wel degelijk van u en uw vader verwacht worden dat als de taliban de gewoonte had om jongeren van uw dorp onder dwang te rekruteren jullie deze situatie niet eenvoudigweg zouden negeren indien u aan de voorwaarden voldeed en jullie een carrière als talib niet zagen zitten. Hoewel u aangeeft dat verschillende dorpelingen voor u aan de greep van de taliban ontsnapten weet u niet hoe zij erin slaagden te ontsnappen. Evenmin informeerde u zich erover (CGVS, p.8).

In het licht van bovenstaande situatie en uw onwil om bij de taliban te gaan is uw desinteresse op dit vlak tekenend voor het geloof dat er aan uw asielrelaas gehecht kan worden. Uw desinteresse blijkt zich bovendien ook uit te strekken naar uw lotgenoten. Hoewel de andere jongens die samen met u gekozen werden dorpsgenoten, leeftijdsgenoten en studiegenoten van u zijn blijkt u hun namen niet te kennen (CGVS, p.10). Deze flagrante lacune in uw kennis haalt het geloof in uw relaas aanzienlijk onderuit.

Daarnaast blijkt de wijze waarop de taliban met weigeraars omging niet alleen weinig doortastend maar blijkt ze bovendien af te wijken van de manier waarop ze tegen uw familie optrad. Zo zegt u dat als een uitgekozen jongen erin slaagde te ontsnappen de taliban naar zijn familie gingen en meldde ze dat ze hem zouden doden als ze hem vonden (CGVS, p.8). Op deze waarschuwing na ondernamen de taliban niets, zo blijkt. Maatregelen om te verhinderen dat nieuwe rekruteren ontsnapten namen de taliban niet (CGVS, p.8,9). In uw geval beperkten de taliban zich niet tot de aankondiging dat ze u zouden doden. Ze zeiden dat u overhandigd diende te worden, namen hiervoor uw vader mee en martelden hem tot de dood. Op de vraag waarom ze uw vader zo hard aanpakten geeft u als reden op dat ze dachten dat uw vader u wegzond (CGVS, p.11). Als u er later op gewezen wordt dat deze handelswijze van de taliban haaks staat op het door u geschetste patroon waarbij de taliban slechts de familie waarschuwden vertelt u opeens dat uw vader weigerde de brief te tekenen waarin de taliban meldde dat u zouden doden (CGVS, p.13). Volgens u dicteert de wet van de taliban dat ze uw vader die brief moeten laten tekenen. Nochtans gelooft u zelf dat de taliban kunnen optreden zonder schriftelijke goedkeuring van de geïmagineerde partij, wat meer dan enkele vraagtekens doet plaatsen bij de beschreven administratieve procedure die de taliban erop na zouden houden. Hoe dan ook verwondert het eveneens dat uw vader weigerde om de brief te tekenen. Aangezien u zelf bevestigt dat de taliban gewoon hun zin kunnen doen en uw vader de macht niet had hen te stoppen het huis binnen te komen kan er niet begrepen worden waarom uw vader zich nodeloos in de vuurlinie plaatst (CGVS, p.12). Meer zelfs, door zo angstvallig op te treden wekt uw vader juist de indruk dat u nog binnen handbereik van de taliban bent en dat een bijkomende zoektocht van de taliban resultaat kan opleveren. Als u gevraagd wordt het gedrag van uw vader te verklaren slaagt u er niet in een antwoord te bieden (CGVS, p.12,13).

Ten slotte wordt het vluchtverhaal waarop u uw terugkeervrees baseert gekenmerkt door tegenstrijdigheden. Zo verklaarde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u tien dagen na de gedwongen rekruteringspoging van de taliban uw vaderland verliet (CGVS Vragenlijst vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud liet u echter optekenen dat u amper drie à vier dagen na dit voorval Afghanistan verliet (CGVS, p.7). Ook laat u in uw relaas bij het CGVS een bezoek van de taliban achterwege. Waar u bij de DVZ verklaarde dat de taliban een dag na de mislukte poging om u in te lijven uw huis beschoten om twee dagen later uw vader te ontvoeren laat u het voorval waarbij uw huis beschoten werd volledig onvermeld op het CGVS (CGVS Vragenlijst vraag 3.5; CGVS, p.10). Voor deze flagrante incoherentie geeft u geen vergoelijking op maar beperkt u zich tot de stelling dat er fouten gebeurden tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.13,14). Nochtans bracht u deze fout niet ter sprake toen u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg om de fouten tijdens uw interview bij de DVZ aan te geven waardoor uw these dat deze tegenstrijdigheid aan een fout van derden te wijten is niet aangenomen kan worden (CGVS, p.2). Bij de DVZ beweerde u eveneens dat uw vader drie dagen nadat hij uit de handen van de taliban bevrijd werd het leven liet terwijl u deze periode op het CGVS tot de tijdsperiode van één dag terugbrengt (CGVS Vragenlijst vraag 3.5; CGVS, p.11). Als u op deze tegenstrijdigheid gewezen wordt komt u niet verder dan het bevestigen van uw laatste versie zonder er een verklaring voor aan te reiken (CGVS, p.14). Bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas en verhinderen dan ook dat er aan uw vete met de taliban enig geloof kan worden gehecht.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de poging van de taliban om u te rekruteren en de vervolgingsfeiten die eruit voortvloeiden. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er om deze reden bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te

worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren,

zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen.** van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf

in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Van uw taskara legt u slechts een kopie neer, waardoor de authenticiteit van dit stuk niet nagegaan kan worden. Bovendien valt het op dat waar u op het CGVS de afwezigheid van het origineel verantwoordt door te stellen dat uw taskara verloren ging bij de verhuis van Paktia naar Logar, u bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat uw originele taskara verloor in een brand (CGVS, p.5; DVZ Verklaring vraag 25). Hoe dan ook wijst de informatie toegevoegd aan het administratief dossier uit dat valse en vervalste Afghaanse document gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, waardoor de bewijswaarde van Afghaanse stukken zeer relatief is. De foto van u in gehavende toestand laat niet toe vast te stellen dat het een foto van u betreft. Evenmin kan eruit afgeleid worden waar en welke omstandigheden deze foto gemaakt werd, laat staan dat u deze verwondingen aan de taliban te danken heeft (CGVS, p.5). Het medische certificaat in verband met uw kaak heeft geen bewijskracht inzake de ingeroepen asielmotieven in uw verzoek om internationale bescherming. Indien u uw aandoening zou willen laten gelden in uw verzoek moet op gewezen worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift een kennelijke beoordelingsfout alsook een schending aan van:
"- Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; - Artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; - De motiveringsplicht die is vastgelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen; - De zorgvuldigheidsplicht, het "algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht".

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

"4.1. Toekenning van de vluchtelingstatus

Verzoeker vreest voor vervolging door de Taliban wegens :

- Het behoren tot de sociale groep van de jonge mannen in Afghanistan of zijn toegeschreven politieke oriëntatie (4.1.1. Vrees voor rekrutering).

- Het behoren tot de sociale groep van “verwesterde Afghanen”, en zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging (4.1.2. Vrees in verband met “verwestering”).

Deze vrees vallen volledig binnen de werkingssfeer van artikels 48/3 et 48/5 van de Vreemdelingenwet (dit wordt niet betwist door de verwerende partij).

Verzoeker verzoekt derhalve primair om toekenning van de vluchtelingenstatus.

4.1.1. Vrees voor rekrutering

De verwerende partij is van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan het relaas van verzoeker wegens een aantal vermeende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden.

Op basis van de hieronder uitleggingen, meent de verzoekende partij, ten eerste, dat de grieven van het CGVS niet draagkrachtig zijn, en ten tweede, dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielerzoek aannemelijk te maken. Verzoeker Hij beantwoordde de vragen van de agent zo goed als hij kon, die soms veel te uitgebreid waren voor zijn profiel (we komen hier nog op terug). Hij heeft ook een coherent relaas afgelegd, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen. Na herlezing van het gehele van zijn verklaringen in samenhang met objectieve informatie over Afghanistan zijn er dus voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Zou er nog onduidelijkheden bestaan, meent de verzoekende partij dat hetzij verder onderzoek is vereist, hetzij hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Uw Raad beoordeelde in dit verband tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: [...]

Volgens vaste rechtspraak: [...]

Voorts zal worden aangetoond dat zowel bij de gestelde vragen als bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekster geen rekening is gehouden met het ongeschoolde profiel van verzoekster. Toch vereist het Handvest van het persoonlijk onderhoud dat : “de vragen en de gebruikte informatie houden rekening met de persoonlijkheid, de ervaringen en de culturele achtergrond van de verzoeker (leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, sociale status, schoolopleiding, religie, enz.)”.

4.1.1.1. Aangaande verzoekers leeftijd

- Het CGVS beschouwt :

[...]

Hoewel verzoeker zich ervan bewust is dat het noch aan het CGVS, noch aan de Raad is om zich uit te spreken over een beslissing van de dienst Voogdij, verzoekt hij Uw Raad niettemin rekening te houden met de overgelegde documenten en met de volgende ontwikkelingen.

In alle opzichten willen wij de aandacht van de Raad vestigen op de discussies rond de schatting van de leeftijd door middel van bottests. Deze methode van leeftijdsbepaling wordt unaniem bekritiseerd door vele juridische en wetenschappelijke auteurs die de betrouwbaarheid van deze methode in twijfel trekken. In dit verband heeft het Europees Parlement in 2013 in een resolutie over NBMV erkend dat:

[...]

Op 20 februari 2010 heeft de Nationale Orde der Artsen een advies over deze kwestie gepubliceerd :

[...]

Bovendien is door talrijke wetenschappelijke rapporten bewezen dat trauma ook de groei van een individu kan beïnvloeden. Het Platform kinderen op de vlucht bijvoorbeeld haalt in dit verband talrijke onderzoeken aan:

[...]

Bovendien blijft verzoeker bij zijn verklaringen over zijn leeftijd : hij is in 2004 geboren. Dit wordt bevestigd door de door hem ingediende Taskara, volgens welke hij in 2011, toen de Taskara werd gemaakt, 6 jaar oud was (NPO, p. 4).

Verzoeker kent zijn geboortedatum niet. Volgens objectieve informatie is dit het geval voor veel Afghanen. Maar verzoeker weet dat hij kort na ontvangst van zijn Taskara, opnieuw in 2011, 7 jaar 5 is geworden. Dit strookt met de verklaringen van verzoeker dat hij in december 2020, 18 jaar oud was.

Wat betreft de redenering van het CGVS dat :

[...]

Verzoeker verklaart dat hij niet wist waar zijn Taskara was totdat hij contact opnam met zijn moeder, die hem uitlegde dat zijn Taskara tijdens de verhuizing verloren was gegaan. Tijdens zijn onderhoud bij de DVZ was verzoeker gespannen en durfde hij niet te antwoorden dat hij niet wist waar zijn Taskara was. Hij antwoordde daarom dat het in een brand verloren was gegaan. Na zijn onderhoud bij de DVZ vroeg verzoeker aan zijn moeder waar zijn Taskara was, en zij legde uit. Verzoeker kon dus tijdens zijn onderhoud bij het CGVS de waarheid vertellen: zijn Taskara was samen met andere documenten verloren gegaan tijdens de verhuizing. Het exemplaar dat werd verzonden en bij het CGVS werd gedeponneerd, was het exemplaar dat op zijn school was gedeponneerd toen hij zich inschreef.

Gelet op verzoekers verklaringen, zijn Taskara en het feit dat de geldigheid van de bottests door vele wetenschappers wordt betwist, is verzoeker van mening dat zijn minderjarigheid had moeten worden aangenomen en in aanmerking had moeten worden genomen bij de beoordeling van zijn verklaringen. Verzoeker is op zijn minst van mening dat hij het voordeel van de twijfel had moeten krijgen en dat de kwestie van zijn leeftijd niet mocht worden beschouwd als een factor die zijn geloofwaardigheid beïnvloedt.

4.1.1.2. Aangaande verzoekers dagelijkse bezigheden in Logar

Het CGVS beschouwt :

[...]

- Uit de NPO blijkt duidelijk dat verzoeker de hem gestelde vragen niet begreep, noch de betekenis ervan, noch het doel van de vragen in de ogen van de protection officer. Het is duidelijk dat de protection officer verzoeker heeft laten antwoorden, en heeft vastgesteld dat verzoeker de vragen niet begreep, en verzoeker heeft laten zakken door zijn vragen niet te verduidelijken en te herhalen. Dit is in strijd met de zorgplicht en met artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, dat de protection officer verplicht de verzoeker te confronteren met zijn eventuele tegenstrijdigheden. Dit is duidelijk niet gebeurd.

- Met betrekking tot zijn studies aan de madrassa is het CGVS subjectief en zonder enige objectieve rechtvaardiging van oordeel dat de leeftijd van 7 jaar geen "grote jongen" is, en dat verzoekers stelling dat hij op 7-jarige leeftijd naar de madrassa moest omdat hij een "grote jongen" was, niet geloofwaardig is. Verzoeker stelt dat dit argument geen rekening houdt met de Afghaanse context, waarin de kindertijd veel korter is, en dat verzoeker wel degelijk oud genoeg was om op 7-jarige leeftijd naar de madrassa te gaan, aangezien hij als een grote jongen werd beschouwd. Alleen kinderen tussen 4 en 6 jaar werden te jong geacht om naar de madrassa te gaan. Het CGVS verstrekt geen objectieve informatie om deze verklaring tegen te spreken. Dit argument moet derhalve worden afgewezen

- Met betrekking tot de stelling van het CGVS dat het feit dat verzoeker over zijn leeftijd had gelogen, de bovenstaande bevindingen waarschijnlijk zou versterken, verwijst verzoeker naar punt 4.1.1.1. van dit verzoekschrift, waarin wordt uitgelegd waarom de minderjarigheid van verzoeker voldoende vaststaat, althans dat hem op dit punt het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

4.1.1.3. Aangaande de rekruteringsmethoden van de taliban

Het CGVS beschouwt :

[...]

De verzoekende partij kan het op dit punt niet eens zijn met het CGVS. Bovendien bevestigen de beschikbare informatie de verklaringen van verzoeker :

[...]

In dezelfde zin:

- EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan : Taliban Strategies – Recruitment (2012) :

[...]

- EASO – Country Guidance : Afghanistan (2018) : [...]

- Byline Times, "The Taliban Protection Racket", 10 January 2022 : [...]

- Human Rights Watch, "This is our opportunity to end the Taliban's use of child soldiers", 20 September 2021 : [...]

- EASO, "Country of Origin Information Report", September 2016 : [...]

Bovendien is Uw Raad van mening dat : [...]

Overwegend dat de problemen van verzoeker zich in 2019 voordeden, voordat de Taliban de macht overnamen.

Dat hoewel uit beschikbare informatie blijkt dat de rekrutering vaker vrijwillig gebeurt en gebaseerd is op tribale, sociale en familiebanden, er zijn ook meldingen van individuele en gedwongen rekrutering : [...]

Dat het dan ook onjuist is om te stellen dat dit soort rekrutering niet strookt met de beschikbare informatie, gezien de bovenstaande gegevens.

Het enkele feit dat de objectieve gegevens bevestigen dat gedwongen rekrutering bestaat en gebeurt maakt het relaas van verzoeker geloofwaardig, gelet op zijn bijzondere situatie.

De verwerende partij verzaakt het zorgvuldigheidsplicht en dit motief moet worden verworpen. Het relaas van verzoeker moet integendeel bijzonder geloofwaardig worden geacht.

- Het CGVS beschouwt vervolgens :

[...]

Toen verzoeker zei dat hij en zijn vader niet dachten dat hij ooit door de Taliban zou worden gerekruteerd, probeerde hij een antwoord te vinden op een vraag die volgens hem niet voor de hand lag. De vraag of verzoeker en zijn vader ooit hadden besproken wat zij zouden doen als zij door de Taliban zouden worden benaderd, strookte namelijk totaal niet met de Afghaanse realiteit en cultuur. **In feite bespreken ouders dit onderwerp nooit met hun kinderen.** Kinderen worden dagelijks met genoeg verschrikkingen geconfronteerd en ouders doen hun best om hen de rest van de tijd te beschermen. Als het niet dringend of absoluut noodzakelijk is, wordt de vraag wat zij zullen doen als de Taliban hen proberen te rekruteren nooit door de ouders met hun kinderen besproken. Dit wordt ook versterkt door de verklaring van

verzoeker dat "hij er niet over nadacht en zich concentreerde op het bestuderen van de Koran" (OPN, blz. 5).

Ten tijde van zijn onderhoud beschikte verzoeker kennelijk niet over de nodige afstand om een dergelijk antwoord te geven. Daarom heeft verzoeker zo goed mogelijk geprobeerd de protection officer nadere informatie te verstrekken. Deze elementen vormen aanvullende redenen die rechtvaardigen dat verzoeker de kwestie van de rekrutering nooit met zijn vader heeft besproken, en zijn in feite niet tegenstrijdig, maar cumulatief. Hoewel verzoeker en zijn vader er nooit over hadden gesproken, was het immers niet onlogisch te denken dat de Taliban geen reden zouden hebben om verzoeker te rekruteren, aangezien hij geen interesse voor wapens had en de Koran niet uit het hoofd kende (althans tot een bepaalde leeftijd). Op de vraag waarom hij niet wist hoe andere jongeren in het dorp aan de Taliban waren ontsnapt of de namen kende van degenen die de Taliban net als hij hadden geprobeerd te rekruteren, verklaarde verzoeker dat zij geen deel hadden uitgemaakt van zijn vriendengroep. Hij had dus geen reden om hun geschiedenis of zelfs hun namen te kennen. Verzoeker verklaart ook dat de kwestie van rekrutering nauwelijks wordt besproken tussen vrienden of tussen mensen die elkaar kennen. Omdat ze geen waardeconflicten willen krijgen met hun vrienden.

Dit motief van het CGVS houdt eigenlijk onvoldoende rekening met de Afghaanse culturele context. Het CGVS schiet dus tekort in zijn zorgplicht. Dit motief moet worden afgewezen.

- Het CGVS beschouwt vervolgens :

[...]

In dit motief is het CGVS verbaasd dat verzoekers vader had geweigerd het doodsvonnis van zijn eigen zoon te ondertekenen. Dit motief is op zijn minst verrassend. Zelfs indien de weigering van zijn vader niets zou hebben veranderd, is het toch logisch, of op zijn minst begrijpelijk, dat een vader weigert een document te ondertekenen dat de Taliban machtigt zijn eigen zoon te executeren. Door dit als onaannemelijk te beschouwen, schiet het CGVS duidelijk tekort in zijn zorgplicht.

4.1.1.4. Aangaande de vermeende tegenstrijdigheden

Het CGVS beschouwt :

[...]

- Met betrekking tot zijn vertrek uit Afghanistan verklaart verzoeker dat hij Afghanistan niet 3 dagen na de wervingspoging heeft verlaten, maar dat hij 3 dagen na de wervingspoging naar het huis van zijn oom is vertrokken. Pas nadat hij 5-6 dagen bij zijn oom had doorgebracht, verliet hij Afghanistan. Verzoeker stelt dat als op bladzijde 7 van zijn NPO's staat dat hij het land 3-4 dagen na de poging tot rekrutering heeft verlaten, dit een vertaalfout is. Hij verliet 3-4 dagen later zijn huis, maar niet het land. In dit verband zij opgemerkt dat de verwerende partij verzoeker niet met deze tegenstrijdigheid heeft geconfronteerd. Het feit dat de verzoeker via een tolk sprak, maakte deze confrontatie nog noodzakelijker. Het ontbreken van een confrontatie vormt dus een schending van de zorgplicht en van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

- Met betrekking tot het tweede bezoek van de Taliban aan de woning van verzoeker blijkt het opnieuw duidelijk uit de NPO (blz. 13-14) dat de protection officer en verzoeker elkaar niet begrepen, toen verzoeker werd geconfronteerd met het feit dat hij niet had vermeld wanneer de Taliban naar zijn huis kwamen en op zijn deur schoten. Verzoekers opmerkingen zijn bijzonder verwarrend en weerspiegelen het feit dat hij de hem gestelde vragen niet heeft begrepen. Het was aan de protection officer om al het mogelijke te doen om ervoor te zorgen dat verzoeker zijn verklaring kon afleggen. Echter ging de protection officer (die zag dat verzoeker de vragen niet begreep) verder zonder te proberen deze te begrijpen. Er zij aan herinnerd dat verzoeker geen onderwijs heeft genoten en slechts tot zijn zesde jaar naar school is gegaan, waarna hij zich in de madrasa volledig aan de studie van de Koran heeft gewijd. De protection officer had zich dus grondiger moeten opstellen en zich ervan moeten vergewissen dat verzoeker begreep wat er van hem werd verwacht alvorens verder te gaan. Quod non in specie.

- Met betrekking tot het overlijden van zijn vader weet verzoeker alleen dat zijn vader is overleden op de dag van zijn vrijlating, en niet drie dagen later. Verzoeker wijst erop dat hij op de dag van zijn verhoor niet is bijgestaan door een advocaat, dat hij niet de gelegenheid heeft gehad om zijn aantekeningen van het verhoor te herlezen en dat niets garandeert dat het niet gaat om een vergissing in de interpretatie/vertaling. Hij zou daarom het voordeel van de twijfel moeten krijgen.

De conclusie is dat de verwerende partij niet voldoende en niet afdoende aantoont dat verzoeker geen vervolging door de Taliban dient te vrezen indien hij zou terugkeren. De gestelde ongeloofwaardigheden zijn niet ongeloofwaardig, de tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard en de aangevoerde objectieve informatie is niet van dien aard dat verzoekers relaas in twijfel wordt getrokken. Aangezien geen enkel argument het relaas van verzoeker, dat getuigt van een gegronde vrees voor vervolging door de Taliban, op geldige wijze kan weerleggen, moet deze vrees als voldoende bewezen worden beschouwd. Verzoeker verzoekt derhalve om toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van zijn vrees voor vervolging in verband met de poging tot rekrutering.

4.1.2. Vrees in verband met "verwestering"

Verzoeker vreest als 'verwesterd beschouwd kunnen worden' omdat hij Afghanistan in april-mei 2019 heeft verlaten.

Het Nansen-verslag van oktober 2021 biedt in dit verband waardevolle inzichten.

We wijzen er eerst op dat vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien:

"he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable...". Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen een samenloop zijn van verschillende elementen. Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken:

[...]

Uit bovenstaand onderzoek mag blijken dat verzoeker zich in een erg kwetsbare positie bevindt. Hieronder zal worden uiteengezet dat verzoeker een specifiek risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering.

De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afgaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer an sich.

4.1.2.1. Daden van vervolging

Daden van vervolging tegen verzoeker kunnen uitgaan van verschillende actoren. Ten eerste loopt verzoeker bij terugkeer uit het Westen het risico slachtoffer te worden van daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege Anti-Government Elements (AGE's) (artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c) Vw.). Hij loopt immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door AGEs op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of 'vreemdeling' of spion geworden is. Deze daden van vervolging houden potentieel schendingen in van het fundamentele recht op leven en verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling zoals neergelegd in artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (artikel 48/3, §2, a) Vw.). Zo erkennen de UNHCR guidelines terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging. Het EASO-rapport "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" verwijst naar een tussenkomst van Friederike Stahlmann, een sociale wetenschapper en een Afgaanse experte uit Duitsland, die verklaarde in een advies voor een Duitse rechtbank dat :

[...]

Verschiedende rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering. Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban 21 terugkeerders heeft gearresteerd of vermoord. Het EASO-rapport "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" verwijst bijvoorbeeld naar twee terugkeerders uit Australië die werden vermoord door de Taliban omwille van hun verblijf in een ongelovig land. F. Stahlmann (2019) heeft het dan weer over twee Afghanen die terugkeerden vanuit Duitsland en die werden gearresteerd en later mishandeld omdat ze ervan verdacht werden te werken voor 'de ongelovigen'. Ook het rapport van de Refugee Support Network heeft het bijvoorbeeld over een jonge terugkeerder uit Noorwegen die werd onthoofd door de Taliban omdat hij internationale papieren en een bankkaart bij zich had. Het rapport haalt nog verschillende andere incidenten aan van jongeren die gevisieerd werden door de Taliban omwille van hun terugkeer uit het Westen:

[...]

4.1.2.2. Gronden van vervolging

Gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen zoals verzoeker lopen bij terugkeer een risico op vervolging, zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) en §5 Vw.) als omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep van 'verwesterde' Afghanen (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

a. Toegeschreven politieke overtuiging en religie

De vervolgingsgronden omtrent de toegeschreven godsdienstige en politieke overtuiging handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft. Het Hof van Justitie bepaalt dat de bescherming die onder het Unierecht wordt geboden op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging, slechts gedrag omvat dat betrokkene noodzakelijk voor zichzelf acht.

Voor de vervolgingsgrond toegeschreven politieke overtuiging is vereist dat het verwesterde gedrag op een politieke overtuiging is gebaseerd en bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, waarbij niet van de betrokkene mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Uit de bewoordingen van de Vreemdelingenwet volgt dat zij een ruime interpretatie van het begrip politieke overtuiging voorstaat.

Artikel 48/3, §4, e) Vw omschrijft de nexus politieke overtuiging als volgt: "[...]"

Bovendien moet de persoon in kwestie niet effectief deze overtuiging toegedaan zijn, het is voldoende dat deze hem toegeschreven wordt door de actor van vervolging in toepassing van artikel 48/3, §5 Vw:

[...]

Specifiek met betrekking tot Afghanistan heeft de RvV in een arrest van 30 oktober 2019 een correcte toepassing van de feiten gemaakt in geval van gepercipieerde verwestering. Zo bepaalt het Hof dat, voor het verkrijgen van internationale bescherming:

[...]

De Raad besluit:

[...]

Daarnaast bepaalt de UNHCR guidelines (2004) dat een religieuze code wel degelijk vervolging kan uitmaken, niet enkel als het wordt afgedwongen ten aanzien van nietaanhangers, maar eveneens wanneer het wordt toegepast op individuen van hetzelfde geloof. De UNHCR guidelines (2018) specificeren verder dat men niet effectief bekeerd dient te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht.

Ten eerste tonen verschillende bronnen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de Taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, §5 Vw. volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging.

[...]

Verwestering is per definitie een gegeven dat zich pas afspeelt na het vertrek, dus kunnen er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld worden.

b. Behoren tot een specifieke sociale groep

Ten tweede is de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging, zowel door de Taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

Een groep vormt onder meer een specifieke sociale groep indien leden van die groep een kenmerk delen dat voor de identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep bovendien in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

Eenzijds zorgt de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving (zie ook infra). Anderzijds internaliseren jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor hun identiteit. Asylus beschouwt verwesterde Afghanen dan ook als 'targeted groups' door de Taliban.

[...]

Dezelfde redenering dient in casu toegepast worden.

Verzoeker - die in Europa sinds drie jaar leeft - is duidelijk "verwesterd".

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de drie jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Volgens de EUAA Country Guidance : Afghanistan (April 2022) :

[...]

Verzoeker komt uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp en familie in Logar. Zijn dorp werd bevolkt door veel Taliban, en was zeer religieus. Hij begon op 7-jarige leeftijd de Koran te bestuderen, wat ook het bijzonder religieuze karakter van zijn achtergrond weerspiegelt (zie NPO). Hij is al sinds twee jaar in Europa en zijn gedrag en waarden zijn aanzienlijk veranderd. Bovendien is er een risico dat hij onder de aandacht van de Taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te 'verwesteren' of minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Hij loopt dus een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 Vw. Dit wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist in de bestreden beslissing.

De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw. Indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de vrees voor vervolging

niet voldoende is aangetoond, dient de beslissing te worden vernietigd teneinde verzoekers verwestering en bijzondere situatie te onderzoeken, hetgeen tijdens zijn eerste persoonlijke onderhoud niet is gebeurd.

4.2. Toekenning van de subsidiaire bescherming

Loutere subsidiaire, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt herkend in overeenstemming met het artikel 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december 1980.

Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet luidt:

[...]

In het arrest Diakité (C-285/12) omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de notie "internationaal of binnenlands gewapend conflict" als "een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden". (HvJ, Diakité, C-285/12, punt 28).

De regio van herkomst van verzoeker, namelijk de provincie Nangarhar, wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS.

De verwerende partij is echter van mening dat de verzoeker geen subsidiaire bescherming mag krijgen op grond van artikel 48/4, § 2, sub c, van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij baseert zich op het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation" van december 2017, alsook de updates van 2018 en 2019 om te concluderen dat de verzoeker in Nangarhar veilig kan wonen.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie.

4.2.1. Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan

De verwerende partij baseert zich op verschillende verslagen (EASO, "Country Guidance : Afghanistan" van november 2021; EASO, "Afghanistan: security situation", van juni 2021; EASO, "Afghanistan: security situation update", van september 2021; EASO, "Afghanistan : Country focus van januari 2022; COI Focus, "Afghanistan: Veiligheidssituatie", van 5 mei 2022) om te concluderen dat de verzoeker in Afghanistan veilig kan terugkeren.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie.

De COI-focus aangeeft dat :

[...]

De COI-focus van mei 2022 zelfs stelt dat het slechts een "beknopte update en aanvulling op het EUAA-rapport. Soms herneemt de COI Focus informatie over de periode van voor januari 2022 wanneer deze relevant is voor een beter begrip van de situatie in de huidige verslagperiode of voor de weergave van trends over een langere termijn" (blz. 4).

Er zij ook op gewezen dat de ACLED-informatie slechts loopt tot maart 2022. Voor wat betreft de informatie de COI-focus van mei 2022 aangeeft dat :

[...]

Het is ook duidelijk mogelijk dat de informatie waarop de COI-focus zich baseert niet voldoende accuraat is. Dat klaarblijkelijk bovendien enkel vanuit de verslagen van ACLED vertrokken wordt :

[...]

De CGVS toegeeft ook dat ACLED zelf stelt dat "ACLED wijst erop dat de verzamelde gegevens in zekere mate de prioriteiten van de verslaggeving door media en organisaties weerspiegelen en dat een onderschatting van het geweld zodoende mogelijk is." Waarop de CGVS verder dient toe te geven dat : "gelet op de methodologie, codering en invoering van gegevens kunnen de cijfers van ACLED volgens Cedoca slechts beschouwd worden als een schatting en indicatie van de tendensen met betrekking tot geweld in een bepaalde periode" (blz. 5).

Het is vanzelfsprekend niet is omdat de data van ACLED gebruikt worden door verschillende experts dat deze als afdoende kunnen beschouwd worden om een prospectie te maken van de situatie in Afghanistan. Het overige de COI-focus aangeeft dat zij geen informatie meer ontvangen van UNAMA, omdat deze geen rapporten meer publiceert, doch dat UNAMA de situatie klaarblijkelijk blijft opvolgen, nu de hoge commissaris voor de Mensenrechten van de VN gebruik maakt van data van UNAMA. Ondanks het feit dat de missie van UNAMA verlengd werd met een jaar – en daarvoor dus ook de nodige fondsen ter beschikking gesteld worden – heeft UNAMA, tot op heden géén nieuw verslag uitgebracht over Afghanistan, waardoor de CGVS zich klaarblijkelijk uitsluitend voor wat de bron van informatie betreft baseert op de ACLED gegevens.

Dat het verslag van de Hoge Commissaris gebaseerd is op informatie over de periode van augustus 2021 tot februari 2022 :

[...]

In dit verslag wordt er effectief verwezen naar de cijfers van UNAMA, doch dat gesteld wordt dat het MINIMUM-cijfers betreft : [...]

Er moet opnieuw worden vastgesteld moet dat de informatie waarop dit verslag zich baseert essentieel de periode voor januari 2022 betreft.

[...]

Verzoekende partij meent dat in tegenstelling tot de analyse van de CGVS recente informatie aantoont dat de veiligheidssituatie helemaal niet goed is in Afghanistan en dat een gewone burger riskeert slachtoffer te worden van het geweld, op de markt, in de moskee, op school, op de bus... enz.

Dat de aard van de incidenten niet toelaat te stellen dat enkel Taliban geïdoleerd worden, nu duidelijk ook de gewone man, vrouw en kind in de straat onder de slachtoffers vallen.

Dat er dan ook minstens aanleiding is verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen op deze grond.

4.2.2. Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie

Verzoeker vreest ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan. Bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal verzoeker komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

Met betrekking tot de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het land geconfronteerd met extreem tekorten en armoede. Het land is vernietigd. Veel mensen zijn ontheemd. Op sociaaleconomisch vlak maakt Afghanistan een ongekennd economische crisis. Vóór de Taliban machtsovername bevond zich Afghanistan al in een zeer precare economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19 pandemie, het gewapend conflict. Deze situatie is verslecht geworden.

[...]

Aangezien de beschikbare informatie is de verzoekende partij van mening dat artikel 48/4 b) van de Vreemdelingenwet toegepast moet worden en als gevolgd de subsidiaire bescherming aan verzoeker moet worden verleend.

Zou Uw Raad beslissen dat er niet genoeg informatie is over het beleid van de de facto regering in Afghanistan en het verband met het huidige humanitaire en socio-economische crisis, vraagt verzoeker U met eerbied, de bestreden beslissing te vernietigen om zijn dossier opnieuw voor het CGVS te sturen en dit punt verder te onderzoeken.

Zou Uw Raad niet tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand het gevolg van de Taliban regering beslissingen is, en als gevolgd artikel 48/4 b) niet van toepassing is, zijn we van mening dat België verplicht is, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten bevat in artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier.

Aangezien deze gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie is verzoeker bang om onderwerp te worden op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan.

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM oordeelt dat:

[...] (EHRM, MacCann Farrel t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91, §147).

Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzonderingen verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier. Zo oordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt wordt niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juni 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154 – 155).

[...].

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

"1. European Parliament, "European Parliament resolution of 12 September 2013 on the situation of unaccompanied minors in the EU", 12 September 2013, beschikbaar op : https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-7-2013-0387_EN.html?redirect.

2. Platform Kinderen op de vlucht, "Leeftijdsschatting van niet-begeleide minderjarigen (NBMV) in vraag: Probleemstelling, analyse en aanbevelingen", September 2017, p. 23, beschikbaar op : <https://www.kinderenopdevlucht.be/files/Image/mena-Cadre-juridique/Leeftijdsschatting-as-printed.pdf>.

3. NBC News, "Why Afghans Don't Know Their Ages", 30.11.2001, <https://www.nbcnews.com/id/wbna3067400> ; SCMP, Many people in Afghanistan do not know when they were born, so they choose January 1 for convenience, 31.12.2017, <https://www.scmp.com/news/world/russia-centralasia/article/2126295/many-people-afghanistan-do-not-know-when-they-were>

4. The Washington Post, "In Afghanistan, Jan. 1 is everyone's birthday", 31.12.2013, https://www.washingtonpost.com/world/in-afghanistan-its-everyones-birthday/2013/12/31/81c18700-7224-11e3-bc6b-712d770c3715_story.html.
5. Landinfo, "The Report – Afghanistan: Recruitment to Taliban", 29 juni 2017, beschikbaar op : <https://landinfo.no/wp-content/uploads/2018/03/Afghanistan-Recruitment-to-Taliban-29062017.pdf>.
6. EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan : Taliban Strategies – Recruitment, 10 juli 2012, beschikbaar op : <https://www.refworld.org/docid/4ffc30a82.html>.
7. EASO – Country Guidance : Afghanistan, , beschikbaar op : <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf>.
8. Byline Times, "The Taliban Protection Racket", 10 January 2022, <https://bylinetimes.com/2022/01/10/the-taliban-protection-racket/>.
9. Human Rights Watch, "This is our opportunity to end the Taliban's use of child soldiers", 20 September 2021, <https://www.hrw.org/news/2021/09/20/our-opportunity-end-talibans-use-child-soldiers>.
10. EASO, "Country of Origin Information Report", September 2016, blz. 24, https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf.
11. Nansen, "Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek", oktober 2021, beschikbaar op : <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>.
12. UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html> ; UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>.
13. UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-directordepartment-international-protection.html>.
14. UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-directordepartment-international-protection.html>.
15. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html, 46-47
16. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 3-4
17. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 3-4.
18. Danish Refugee Council, "Tilbagevenden til Afghanistan", oktober 2017, beschikbaar op <https://flygtning.dk/media/3886281/tilbagevenden-til-afghanistan-2017.pdf>, 16 en Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistan-screen%201610.pdf, 34.
19. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 12-13.
20. Stahlmann, F., Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen, 2019, beschikbaar op: https://www.asyl.net/fileadmin/user_upload/beitraege_asylmagazin/Beitraege_AM_2019/AM19-8-9_beitrag_stahlmann.pdf, p. 279
21. Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, https://hubble-liveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf, 28-29
22. Asylos, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", augustus 2017, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistan-situation-of-young-malewesternised-returnees-to-kabul-1.pdf, 33-34.
23. N. MAJIDI, "Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home", 16 november 2016, <https://deeply.thenewhumanitarian.org/refugees/community/2016/11/16/young-afghansreturning-from-europeface-isolation-and-fear-back-home>.
24. F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistan-stahlmann-28-03-2018.pdf, 321-324.
25. UN Security Council, "Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan", 5 oktober 2016, http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2016/842, 9.

- 26.F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistan-stahlmann-28-03-2018.pdf, 322.
27. C. GLADWELL, "No longer a child: from the UK to Afghanistan", *Forced Migration Review* 2013, (62) 63.
- 28.nfoMigrants, beschikbaar op: https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparole-talibanaffirme-queles-afghans-expulses-deurope-seront-traduits-enjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQw_23NBPRh_f2gLtAKxMXUTPVN7xTo51oU2YdtKWrtL_Dk&ref=fb.
- 29.UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, www.refworld.org/docid/5b8900109.html, 46-47.
- 30.Asylos, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", augustus 2017, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistan-situationof-young-malewesternised-returnees-to-kabul-1.pdf, 37-38 en 41.
- 31.Mixed Migration Centre, "Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees", januari 2019, http://www.mixedmigration.org/wp-content/uploads/2019/02/061_Distant_Dreams.pdf, 42
- 32.EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>, p. 101-104.
- 33.F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276) 280.
- 34.F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276) 280.
35. C. DAUVERGNE, "Toward a New Framework for Understanding Political Opinion", *Michigan Journal of International Law*, 2016, 254.
- 36.UNHCR GUIDELINES, "Religion Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention", 28 april 2004, beschikbaar op <https://www.unhcr.org/publications/legal/40d8427a4/guidelines-international-protection-6-religion-based-refugee-claims-under.html>, p. 21-23.
- 37.UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 30 augustus 2019, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>
- 38.UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 30 augustus 2019, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>.
- 39.F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276) 279.
- 40.EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 12-13.
- 41.Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistan-screen%201610.pdf, 34
42. B. ROGGIO, "Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'", 10 juni 2020, <https://www.longwarjournal.org/archives/2020/06/taliban-denouncesdeviant-beliefs-including-satanicwestern-and-disbelieving-ideologies.php>.
- 43.Asylos, Afghanistan COI Repository, 1-29 september 2021, 23 september 2021, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=6c913def-dcf2-4255-975f-442155ca1249>, p. 29.
- 44.Asylos, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", augustus 2017, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistan-situationof-young-malewesternised-returnees-to-kabul-1.pdf, 39.
- 45.F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276) 279.
- 46.L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans", *Migration Studies* 2013, (1) 11.
- 47.L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "Deportation Stigma and Re-migration", *Journal of Ethnic and Migration Studies* 2015, (635) 635- 636. 635-652.
- 48.Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, https://hubble-liveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf, 22.
- 49.NANSEN, "Nood aan bescherming voor Afgaanse verwesterde vrouw", 2020, <https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2020/05/NANSEN-Profiel-2-20-Nood-aan-internationale-beschermingvan-Afgaanseverwesterde-vrouw.pdf>, 10.
- 50.E. BOWERMAN, "Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans", *Forced Migration Review*, 2017, (78) 79.

- 51.EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>, p. 106.
- 52.EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>, p. 97.
- 53.N. MAJIDI en L. HART, "Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications", Migration Policy Practice 2016, (36) 39.
- 54.Refugee Law Initiative, "The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan", beschikbaar op <https://rli.blogs.sas.ac.uk/2021/09/01/the-fallof-kabul-internationalprotection-in-the-context-of-the-armed-conflict-and-violence-in-afghanistan/>.
- 55.EASO, "Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note", December 2020, beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf, p. 81.
- 56.EASO, Country of Origin Information Report, January 2022, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, pp. 56-57.
- 57.EUAA, "Afghanistan – Security Situation Country of Origin Information Report", August 2022, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf ;
- 58.RSF, "Afghanistan has lost almost 60% of its journalists since the fall of Kabul", <https://rsf.org/en/afghanistan-has-lost-almost-60-its-journalists-fall-kabul>.
- 59.Gandhara, "Taliban Atrocities Reported In Crackdown On Rebel Hazara Commander", 01.07.2022, <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-taliban-crackdown-atrocities-mujahid/31923580.html>.
- 60.Human Rights Council, "Situation of human rights in Afghanistan - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights", 04.03.2022.
- 61.EUAA, "Afghanistan - Security situation - August 2022", blz. 17, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf
- 62.European Parliament, "Answer given by High Representative/Vice-President Borrell on behalf of the European Commission, 05.01.2022", https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/E-9-2021-004576-ASW_EN.html.
- 63.Nansen, F. Vogelaar, Nansen Note 2 – 22 "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afhaanse dossiers", 23 juni 2022, p. 3, <https://nansenrefugee.be/2022/06/23/asile-afghanistan-le-poids-des-sources-guidelines-du-unhcr-et-directives-deleuaaa/>.
- 64.EUAA, "Afghanistan - Security situation - August 2022", blz. 153, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf
- 65.M. Lys, « Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d'approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire », Newsletter EDEM, Février 2016.
- 66.La Libre, « Les Afghans aussi méritent notre aide », 23 maart 2022, <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMII/>.
- 67.VRT news, "VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit", 31 maart 2022, beschikbaar op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/03/31/vn-trekt-aanalarmbel-over-afghanistan/>.
- 68.The Constitutional Foundation, "The Marshall Plan for Rebuilding Western Europe", 2000, p. 2, https://www.crf-usa.org/images/pdf/gates/Marshall_Plan.pdf.
- 69.EASO, « Afghanistan Country focus - Country of Origin Information Report », januari 2022, <https://euaa.europa.eu/coi-publications>, p. 66.
- 70.La Libre, « Afghanistan: les talibans estiment "se rapprocher" d'une reconnaissance internationale », 3 februari 2022, <https://www.lalibre.be/international/asie/2022/02/03/afghanistan-les-talibans-estiment-se-rapprocher-dune-reconnaissance-internationale-5IROTHVWHZAZFCPIQXIXCY2CIQ/>,
- 71.La Libre, « L'Afghanistan, un nouvel enfer sur terre ? Ce n'est pas une fatalité », 17 februari 2022, <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/02/17/lafghanistan-un-nouvel-enfer-sur-terre-cenest-pas-une-fatalite-GOLERCWAH5E47N27HG6W6CXDNY/>,
- 72.UNHCR, « Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan », 17 maart 2022, <https://www.unhcr.org/fr/news/press/2022/3/623331a9a/haut-commissaire-nations-unies-refugieslance-appel-communaute-internationale.html>.
- 73.UK Home Office, « Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban", februari 2022, pp. 7-8, https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf.

74.RTBF, "Afghanistan : à Kaboul, les talibans effacent les signes de l'ancien régime ", 9 februari 2022, <https://www.rtb.be/article/afghanistan-a-kaboul-les-talibans-effacent-les-signes-de-lancienregime-10931196>.

75.UNHCR, « Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan », <https://www.unhcr.org/fr/news/press/2022/3/623331a9a/haut-commissaire-nations-unies-refugies-lanceappel-communaute-internationale.html>.

76.United Nations News, « Afghanistan : les Talibans tentent d'effacer les femmes de la vie publique, dénoncent des experts de l'ONU », 17 januari 2022, beschikbaar op <https://news.un.org/fr/story/2022/01/1112372>.

77.France TV info, « Afghanistan : ces métiers menacés par le retour des talibans au pouvoir », 16 augustus 2021, https://www.francetvinfo.fr/monde/moyen-orient/afghanistan-ces-metiers-menacespar-le-retour-des-talibans-au-pouvoir_4739139.html.

78.Nansen, F. Vogelaar, Nansen Note 2 – 22 "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCRA en het Europese Asielagentschap in Afhaanse dossiers", 23 juni 2022, p. 24, <https://nansen-refugee.be/2022/06/23/asile-afghanistan-le-poids-des-sources-guidelines-du-unhcr-et-directives-deleuaaa/>."

2.3. Bij zijn nota met opmerkingen voegt verweerder:

"- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [URL]

- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022

- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [URL]

- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [URL]

- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [URL]

- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [URL]

- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [URL]

- EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op [URL]".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te

zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker voert aan Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van een poging van de taliban om hem gedwongen te rekruteren via de madrassa, waarna zij zijn vader hebben ontvoerd en gemarteld die nadien overleed aan zijn verwondingen. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de gedwongen rekruteringspoging van de taliban ten aanzien van verzoeker. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoeker bij zijn aankomst in België verklaarde 16 jaar oud te zijn, terwijl uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij bleek dat verzoeker op 12 januari 2021 een leeftijd had van 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS vasthoudt aan zijn voorgehouden leeftijd. Aldus trachtte hij doelbewust de asielinstanties te misleiden. Hierdoor wordt bovendien afbreuk gedaan aan zijn bewering dat de taliban hem als veertien- à vijftienjarige geschikt zouden hebben geacht om aan de jihad deel te nemen.

(ii) verzoekers verklaringen over zijn scholing niet aannemelijk zijn. Hij beweert namelijk dat hij aanvankelijk op basis van zijn uiterlijke leeftijd in de vierde graad mocht starten en dus de eerste drie graden kon overslaan en dat er zowel oudere als jongere jongens in zijn klas zaten. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker op basis van zijn leeftijd meteen in de vierde graad zou hebben kunnen starten. Dit klemt des te meer daar hij verklaart dat hij op zes- à zevenjarige leeftijd verhuisde naar de provincie Logar waar de taliban eisten dat de grotere jongens enkel naar de madrassa zouden gaan, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker als zes- à zevenjarige ertoe zou worden gedwongen om enkel naar de madrassa te gaan. Mede gelet op het resultaat van het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij, is het verder evenmin aannemelijk dat verzoeker geen andere activiteiten had dan het volgen van studies in de

madrassa en dat hij hierdoor zijn vader niet zou hebben moeten helpen in de landbouw hoewel hij de oudste zoon was.

(iii) de door verzoeker voorgehouden rekruteringswijze van de taliban in zijn dorp niet overeenstemt met de beschikbare informatie hierover (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Uit verzoekers verklaringen blijkt weliswaar dat de taliban in zijn dorp op vrijwillige basis verschillende jongeren konden rekruteren, doch hij kan niet duiden waarom de taliban er dan zoveel moeite voor zouden doen om hem alsnog bij hen te doen aansluiten.

(iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker nooit met zijn vader zou hebben besproken wat zij zouden doen indien hij door de taliban zou worden geïnviseerd, hoewel zij wisten dat de taliban jongens onder dwang inlijfden. Aanvankelijk beweert verzoeker dienaangaande dat hij te jong was en geen interesse had in wapens, waarna hij vervolgens stelt dat hij Koran nog niet van buiten kende. Erop gewezen dat hij reeds zeven jaar de Koran bestudeerde, erkent verzoeker vervolgens dat hij de Koran wel degelijk van buiten kende, maar dat hij niet wist wat er zou gebeuren, dat hij er niet aan dacht en dat hij zich focuste op de studie van de Koran. Gelet op verzoekers leeftijd en de voorgehouden gang van zaken in zijn dorp is het niet geloofwaardig dat verzoeker en zijn vader deze zaken niet besproken hadden. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaart dat verschillende jongeren aan de taliban konden ontsnappen maar dat hij zich hierover niet heeft geïnformeerd, hetgeen getuigt van een onaannemelijke mate van desinteresse. Deze desinteresse blijkt tevens uit de vaststelling dat verzoeker de namen niet kent van de studiegenoten die tegelijk met hem zouden zijn opgeroepen om de taliban te vervoegen.

(v) verzoeker onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de wijze waarop de taliban reageerden op zijn weigering om hen te vervoegen. Zo beweert hij enerzijds dat de taliban in zijn dorp de familie van een ontsnapte jongere waarschuwden, terwijl hij anderzijds niet kan verklaren waarom de taliban zijn vader zo hard aanpakten dat hij overleed aan zijn verwondingen. Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoekers vader zou weigeren een brief van de taliban te ondertekenen waarin werd gemeld dat zij verzoeker zouden doden, waar hij tevens beweert dat zijn vader de taliban hoe dan ook niet zou kunnen stoppen.

(vi) de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas eens te meer wordt ondermijnd door een aantal bijkomende tegenstrijdigheden: *"Ten slotte wordt het vluchtverhaal waarop u uw terugkeervrees baseert gekenmerkt door tegenstrijdigheden. Zo verklaarde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u tien dagen na de gedwongen rekruteringspoging van de taliban uw vaderland verliet (CGVS Vragenlijst vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud liet u echter optekenen dat u amper drie à vier dagen na dit voorval Afghanistan verliet (CGVS, p.7). Ook laat u in uw relaas bij het CGVS een bezoek van de taliban achterwege. Waar u bij de DVZ verklaarde dat de taliban een dag na de mislukte poging om u in te lijven uw huis beschoten om twee dagen later uw vader te ontvoeren laat u het voorval waarbij uw huis beschoten werd volledig onvermeld op het CGVS (CGVS Vragenlijst vraag 3.5; CGVS, p.10). Voor deze flagrante incoherentie geeft u geen vergoelijking op maar beperkt u zich tot de stelling dat er fouten gebeurden tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.13,14). Nochtans bracht u deze fout niet ter sprake toen u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg om de fouten tijdens uw interview bij de DVZ aan te geven waardoor uw these dat deze tegenstrijdigheid aan een fout van derden te wijten is niet aangenomen kan worden (CGVS, p.2). Bij de DVZ beweerde u eveneens dat uw vader drie dagen nadat hij uit de handen van de taliban bevrijd werd het leven liet terwijl u deze periode op het CGVS tot de tijdspanne van één dag terugbrengt (CGVS Vragenlijst vraag 3.5; CGVS, p.11).*

Als u op deze tegenstrijdigheid gewezen wordt komt u niet verder dan het bevestigen van uw laatste versie zonder er een verklaring voor aan te reiken (CGVS, p.14). Bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielaanvraag en verhinderen dan ook dat er aan uw vete met de taliban enig geloof kan worden gehecht."

(vii) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen. De taskara is slechts een kopie. Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over wat er met zijn originele taskara gebeurde: volgens zijn verklaringen op het CGVS verloren gegaan tijdens de verhuis van Paktia naar Logar, volgens hetgeen hij uiteenzetten op de Dienst Vreemdelingenzaken verloren gegaan tijdens een brand. Tevens wijst de commissaris-generaal op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie'). De foto van verzoeker kan niet aantonen dat hij door de taliban werd geïnviseerd aangezien niet kan worden afgeleid waar en in welke omstandigheden de foto werd gemaakt en of de verwondingen daadwerkelijk door de taliban werden veroorzaakt. Het medisch attest inzake verzoekers kaak heeft geen bewijswaarde voor zijn vluchtrelaas. Betreffende eventuele medische problemen dient verzoeker zich te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

5. Waar verzoeker van mening is dat, gelet op zijn verklaringen en het feit dat de geldigheid van bottests door vele wetenschappers wordt betwist, zijn minderjarigheid had moeten aangenomen en in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van zijn verklaringen, dient erop gewezen dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 4). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen staat verzoekers leeftijd zoals die blijkt uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij dan ook vast. De verwijzing naar algemene informatie in verband met de kennis van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming over hun leeftijd (verzoekschrift, p. 9) werpt hierop geen ander licht.

In casu is het verschil tussen de door verzoeker voorgehouden leeftijd (16 jaar bij zijn aankomst in België op 9 december 2020) en zijn leeftijd zoals die blijkt uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij (op 12 januari 2021 een geschatte leeftijd van 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar) dermate groot dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker zich dermate zou vergissen inzake zijn leeftijd. Als zodanig wordt tevens afbreuk gedaan aan de bewijswaarde van verzoekers taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), temeer gelet op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie'). Dit klemmt des te meer daar verzoeker slechts een kopie van zijn taskara voorlegt en tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn originele taskara in een brand verloren ging terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde dat zijn originele taskara verloren ging tijdens de verhuis van Paktia naar Logar. De *post factum*-bewering in het verzoekschrift dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gespannen was en niet durfde te antwoorden waar zijn originele taskara was doch dat hij dit nadien vernam van zijn moeder, werpt hierop geen ander licht. Redelijkervijze kan worden verwacht dat hij hieromtrent reeds tijdens zijn persoonlijk onderhoud iets zou hebben gemeld, *quod non*. Dat verzoeker zowel tijdens zijn persoonlijk onderhoud als in zijn verzoekschrift (p. 1 en 9) blijft volharden in zijn aanvankelijk voorgehouden jeugdige leeftijd, in weerwil van het resultaat van het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij, doet eens te meer afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid alsook aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, dat met zijn voorgehouden leeftijd is verbonden. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar zijn beweerde jeugdige leeftijd ter verklaring/verschoning van de overige motieven uit de bestreden beslissing, kan hij dan ook niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker aangaande zijn dagelijkse bezigheden in Logar benadrukt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat hij de gestelde vragen niet begreep en dat de *protection officer* "verzoeker heeft laten zakken" door zijn vragen niet te verduidelijken en te herhalen, antwoordt de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

"Verwerende partij kan verzoekers betoog niet bijtreden nu vooreerst uit de notities van het persoonlijk onderhoud, in het bijzonder de pagina's 3, 4 en 8, geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker bepaalde vragen niet zou begrepen hebben. Bovendien maakte verzoeker noch diens raadsman dienaangaande enige opmerking tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch bezorgde verzoeker of diens advocaat na het persoonlijk onderhoud enige opmerking op de notities persoonlijk onderhoud welke aan hen werden overgemaakt. Verweerder wijst er op dat, indien verzoeker bepaalde vragen niet zou begrepen hebben, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren. Verzoeker heeft dit evenwel nagelaten en maakt hiervan pas voor het eerst melding in het verzoekschrift. Hij maakte eerder geen enkele opmerking over het verloop van het persoonlijk onderhoud en eventuele problemen aangaande de uitwisseling tussen de protection officer, de tolk en hemzelf. Dat verzoeker dergelijke problemen aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen. De post factum- kritiek van verzoeker is dan ook laattijdig en niet ernstig. Verder blijkt uit de door verzoeker geciteerde vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker wel degelijk werd geconfronteerd met zijn andersluidende verklaringen. Het loutere feit dat verzoeker niet met zijn tegenstrijdige verklaringen zou zijn geconfronteerd

doet overigens geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf immers niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de verzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld.

Waar verzoeker voorts stelt dat de protection officer “verzoeker heeft laten zakken” benadrukt verwerende partij nog dat verzoeker geen concrete elementen of argumenten aanbrengt om deze, nochtans ernstige aantijging te onderbouwen. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS, in het bijzonder de protection officer bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit (RvV, nr. 231 015 van 9 januari 2020). De Commissaris-generaal maakt overigens de ongeloofwaardige, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen niet, hij stelt ze op basis van de antwoorden die genoteerd werden in de notities van het persoonlijk onderhoud vast en trekt er zijn besluiten uit.”

Waar verzoeker betoogt dat de kindertijd in Afghanistan veel korter is en dat hij op zevenjarige leeftijd wel degelijk als een “grote jongen” werd beschouwd en bijgevolg naar de madrassa moest gaan, merkt de Raad op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een leeftijd van zeven jaar ook in de Afghaanse context kan worden beschouwd als jong en dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nergens verduidelijkt dat dit in de Afghaanse context anders zou zijn. Mede gelet op de incongruentie tussen verzoekers voorgehouden leeftijd en zijn werkelijke leeftijd zoals deze blijkt uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij (zie *supra*), dient vastgesteld dat verzoeker verschillende elementen uit zijn vluchtrelaas door elkaar haalt waardoor hij niet langer in staat is om op doorleefde en coherente wijze een belangrijke gebeurtenis uit zijn leven zoals het verplicht moeten bezoeken van de madrassa, in de tijd te situeren. Dit bevestigt dan ook eens te meer zijn leugenachtige verklaringen over zijn leeftijd.

Inzake de rekruteringswijze van de taliban, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de beschikbare informatie dienaangaande in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Verzoeker slaagt er bovendien niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Waar verzoeker betoogt dat gedwongen rekrutering wel degelijk bestaat en gebeurt, dient erop gewezen dat dit geenszins wordt ontkend, doch dat wel degelijk blijkt dat zulks de uitzondering is. De door verzoeker aangehaalde informatie (verzoekschrift, p. 11-13) ligt dan ook in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie. Het komt dus aan verzoeker toe om concreet te duiden waarom in zijn individuele situatie wel van een gedwongen rekrutering sprake zou zijn – temeer daar uit zijn verklaringen blijkt dat er in zijn dorp effectief sprake was van rekrutering door de taliban van jongeren die zich vrijwillig bij hen aansloten –, waar hij echter geheel in gebreke blijft zoals op omstandige en pertinente wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker dienaangaande betoogt dat ouders niet met hun kinderen bespreken wat zij zouden doen indien zij door de taliban zouden worden benaderd, komt hij niet verder dan het *post factum* toevoegen van nog een bijkomende verklaring voor de bewering dat hij dit nooit voorafgaand met zijn vader had besproken, hoewel zulks in de door verzoeker geschetste gang van zaken in zijn dorp wel degelijk kan worden verwacht, waar hij eerder reeds drie andere verklaringen hiervoor had aangevoerd. Zulks komt geenszins doorleefd voor en is dan ook allerm minst ernstig.

Waar verzoeker stelt dat zijn eerdere verklaringen “*in feite niet tegenstrijdig, maar cumulatief*” zijn “*aangezien hij geen interesse voor wapens had en de Koran niet uit het hoofd kende (althans tot een bepaalde leeftijd)*”, tracht hij slechts *post factum* zijn eerdere tegenstrijdige verklaringen te vergoelijken,

terwijl uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zijn verklaringen wel degelijk tegenstrijdig zijn en hij zijn verklaringen bovendien wijzigde al naargelang de opmerkingen van de *protection officer*.

Waar verzoeker aanvoert dat hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud niet “over de nodige afstand” beschikte om hierop een antwoord te formuleren, dient erop gewezen dat verzoeker verklaarde dat hij reeds sedert begin 2019 uit Afghanistan vertrok, op 10 december 2020 onderhavig verzoek om internationale bescherming indiende en op 25 januari 2022 werd gehoord op het CGVS. Aldus had hij ruimschoots voldoende tijd om zich over de kernelementen van zijn vluchtrelaas te informeren. Dat verzoeker geen spontane en doorleefde verklaringen kan afleggen over de reden waarom hij in de door hem voorgehouden context in zijn dorp nooit met zijn vader zou hebben besproken wat zij zouden doen indien zij door de taliban zouden worden aangesproken, is dan ook wel degelijk een element dat afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Tevens is het daarom evenmin aannemelijk dat verzoeker zelfs de namen niet kent van de jongens die samen met hem werden afgeroepen om de jihad te doen, hetgeen getuigt van een gebrek aan interesse. Dat de rekrutering door de taliban in de context van zijn dorp niet zou worden besproken, is geheel onaannemelijk gelet op de verregaande impact van dergelijke rekrutering. Waar verzoeker tenslotte stelt: “Zelfs indien de weigerig van zijn vader niets zou hebben veranderd, is het toch logisch, op zijn minst begrijpelijk, dat een vader weigert een document te ondertekenen dat de Taliban machtigt zijn eigen zoon te executeren”, dient erop gewezen dat net de bewering dat de weigering van zijn vader niets zou hebben veranderd, maakt dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader desalniettemin toch een dermate groot risico zou nemen door te weigeren de brief te ondertekenen.

Waar verzoeker tracht de tegenstrijdigheden in zijn vluchtrelaas te verklaren door te wijzen op fouten in de vertaling en communicatieproblemen tijdens het persoonlijk onderhoud, antwoordt de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

“Verwerende partij wijst er vooreerst op dat hoewel verzoeker er tijdens zijn procedure op werd gewezen dat eventuele problemen betreffende de tolk of andere gemeld moeten worden, hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding heeft gemaakt van eventuele problemen met de tolk en/of de vertaling. Hij gaf daarentegen aan de tolk goed te begrijpen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt nergens dat er ook maar enig probleem is geweest met de communicatie tussen verzoeker, de protection officer en de tolk. Verzoeker maakte nergens melding van problemen inzake de communicatie of vertaling. Ook de advocaat die hem bijstond tijdens het persoonlijk onderhoud maakte hiervan tijdens zijn aanwezigheid op dit onderhoud niet het minste gewag. Verweerder wijst er op dat, indien verzoeker tolk- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Dat verzoeker dergelijke problemen aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen. Het feit dat verzoeker niet met zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande het moment van vertrek, werd geconfronteerd doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Zoals reeds eerder opgeworpen, voorziet artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien slechts in de verplichting om de verzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld.

Verzoeker kan ook geenszins volstaan met een algemene verwijzing naar zijn laaggeschoolde profiel om zijn tegenstrijdige verklaringen te verschonen. Ook van een laaggeschoold persoon mag immers worden verwacht dat deze bij machte is om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het vluchtrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst.

Waar verzoeker voorts de tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen tracht te verschonen door erop te wijzen dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet werd bijgestaan door een advocaat en hij niet de gelegenheid heeft gehad om zijn aantekeningen van het verhoor te herlezen, wijst verweerder erop dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een verzoeker om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaring aflegt. Het gehoorverslag op de DVZ wordt overigens opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het verslag geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd.

Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoeker er niet in zijn beweringen dienaangaande hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze opgetekende verklaringen wel een getrouwe weergave zijn van wat hij heeft gezegd, nu er geen advocaat bij aanwezig was, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoeker werd bij de DVZ bovendien bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en verder blijkt uit het administratief dossier dat het verslag in het Pashtou aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij dit heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Overigens bracht verzoeker deze fout ook niet ter sprake toen verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS de mogelijkheid werd gegeven om de fouten tijdens zijn interview bij de DVZ aan te geven (NPO CGVS, p. 2). Het louter hypothetisch stellen dat een vergissing in de interpretatie/vertaling niet kan worden uitgesloten, volstaat dan ook geenszins om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verschonen."

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, "inventaris der bronnen", stukken 1-78) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6. In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;".

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Het louter feit te behoren tot een sociale groep volstaat niet om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Eenmaal het behoren tot een bepaalde sociale groep werd vastgesteld, is de volgende stap immers het nagaan van het bestaan van een *nexus* tussen verzoekers behoren tot een sociale groep en verzoekers vrees voor vervolging, of afwezigheid van bescherming. Deze *nexus* wordt vereist in artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: *"Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden."* De *nexus* betreft het causaal verband tussen (i) het behoren tot een sociale groep en de gegronde vrees voor vervolging, of (ii) het behoren tot een sociale groep en de afwezigheid van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging, en in het bijzonder de onwil van de actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met een vervolgingsgrond. Het verband tussen het behoren tot een bepaalde sociale groep en de vrees voor vervolging die voortvloeit uit de daden van vervolging, dan wel de afwezigheid van bescherming, is bijgevolg essentieel (zie bv. *EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series, March 2020*, p. 18). Tevens kan een lid van een bepaalde sociale groep een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het behoren tot een sociale groep terwijl een ander lid van dezelfde groep geen vrees voor vervolging zal hebben. Evenzo kunnen er persoonlijke omstandigheden zijn ingevolge dewelke een lid van een sociale groep bescherming kan verkrijgen terwijl andere leden van dezelfde sociale groep niet van bescherming kunnen genieten (cf. *EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series, March 2020*, p. 18).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele

integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet algemeen worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad heeft kennis genomen van de grote hoeveelheid beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd. De Raad is zich er tevens van bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *“Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk”* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de Richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

7. In casu betoogt verzoeker als volgt:

“Verzoeker - die in Europa sinds drie jaar leeft - is duidelijk “verwesterd”.

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de drie jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Volgens de EUAA Country Guidance : Afghanistan (April 2022) :

[...]

Verzoeker komt uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp en familie in Logar. Zijn dorp werd bevolkt door veel Taliban, en was zeer religieus. Hij begon op 7-jarige leeftijd de Koran te bestuderen, wat ook het bijzonder religieuze karakter van zijn achtergrond weerspiegelt (zie NPO). Hij is al sinds twee jaar in Europa en zijn gedrag en waarden zijn aanzienlijk veranderd. Bovendien is er een risico dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te ‘verwesteren’ of minstens als ‘verwesterd beschouwd

te worden' en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen."

De Raad herhaalt in deze dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die omstreeks het jaar 2001 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken begin 2019. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds minstens 18 jaar oud (*cfr.* leeftijdsonderzoek Dienst Voogdij (zie *supra*)). Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van ruim twee jaar in Europa maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker heeft tot zijn achttien jaar in Afghanistan verbleven (in de door hem in het verzoekschrift voorgehouden rurale omgeving in de provincie Logar), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen (in zijn rurale regio van herkomst). Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hij komt voorts niet verder dan te stellen dat hij een andere kledingstijl heeft, dat hij geen lange baard heeft, dat hij in zijn haar op een moderne manier draagt en dat hij duidelijk een "*westerse stijl*" heeft, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze zijn kleding en/of zijn gedrag zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Dat hij in België bepaalde kleding draagt of zijn haar op een bepaalde manier draagt, kan op zich bezwaarlijk van dergelijke kenmerken of gedragingen getuigen. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op zijn eventuele terugreis naar zijn regio van herkomst in Afghanistan, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar de verzoekende partij exact terugkeert, doet geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als

vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Zijn verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig daar de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht.

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

9. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkte het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, *in casu* de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het HvJ: “*In artikel 6 van Richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts*

preciseert punt 26 van de considerans van die Richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens Richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het HvJ volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, blijkt dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b, van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Ingevolge de analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, waarbij wordt vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde informatie grotendeels dezelfde en in eenzelfde lijn ligt als waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven

voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

10. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de Richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and*

Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Logar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

11. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS